

2. Рабінович П. М. Права людини і громадянина у Конституції України (до інтерпретації вихідних конституційних положень) / П. М. Рабінович. – Харків: Право, 1997. – 64 с.

3. Абрамов В. И. Соотношение понятий «охрана», «защита», «гарантированность», «обеспечение» прав ребенка / В. И. Абрамов // Государство и право. – 2006. – № 6. – С. 69-74.

4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К.: ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.

УДК 347.471.01

Кожушко О. О., к.ю.н.,

Хмельницький інститут соціальних технологій
Університету «Україна», м. Хмельницький, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОРЯДКУ СТВОРЕННЯ І ДІЯЛЬНОСТІ БЛАГОДІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Дослідження будь-якої сфери суспільних відносин лише на підставі вітчизняного законодавства навряд чи можна назвати повним і логічно завершеним, адже саме аналіз зарубіжного досвіду сфери суспільних відносин, що вивчається і досліджується надає змогу виявити позитивні досягнення та відстежити недоліки нормативного регулювання відповідних відносин, що призводить до можливості запозичення позитиву та уникнення негативу у вдосконаленні правових засад існуючої вітчизняної моделі адміністративно-правового регулювання порядку створення і діяльності благодійних організацій.

Особливим чином діяльність благодійних організацій розвинута у США. У зв'язку із тим, що США – це федеративна держава, кожний штат має власне законодавство, в тому числі і по відношенню до благодійної діяльності і благодійних організацій. Особливістю американської благодійності є встановлення пільг щодо оподаткування. Окрім того, досить вагомою є роль держави в особі органів публічної адміністрації в організації діяльності благодійних організацій.

Досліджуючи зарубіжне законодавство, можна помітити, що є країни, де взагалі відсутнє нормативно-правове підґрунтя для розвитку благодійності взагалі, та створення і діяльності благодійних організацій зокрема. Так, наприклад, Китай традиційно належить до числа «скупих» країн. Особливо гостро відчувалася відсутність законодавства про благодійні організації (відповідно і їх легальної діяльності) протягом 2008-2009 рр. (під час «снігової кризи» і сичуанського землетрусу), тому у 2009 р. закон про

благодійність у терміновому порядку було направлено на доопрацювання [1].

Щодо процедури створення, то в окремих країнах Європейського Союзу передбачена можливість утворення благодійних організацій на підставі актів парламенту (Польща, Угорщина, Франція), тоді як у вітчизняному законодавстві існує пряма заборона на створення благодійних організацій органами державної влади або за їх участю. Відомий ще порядок реєстрації благодійних організацій судами (Бельгія, Болгарія, Польща, Румунія, Угорщина та Чехія). Подібний до української моделі реєстрації благодійних організацій порядок зустрічається у Данії, Естонії, Латвії, Литві, Нідерландах і Словаччині – шляхом подання заяви та необхідних документів до уповноваженого органу виконавчої влади. В Ірландії на реєстрацію благодійних організацій уповноважені тільки органи податкової служби.

Визначаючи особливості контролю за діяльністю благодійних організацій у країнах ЄС слід звернути увагу на їх обов'язок подавати фінансову звітність до уповноважених державою органів, який передбачений у всіх без винятку спеціалізованих нормативно-правових актах країн ЄС.

Розглядаючи процедуру припинення благодійних організацій за законодавством країн ЄС, можна узагальнити, що підставою припинення є рішення засновників та/або суду. Таким чином, узагальнюючи наявну практику законодавчого закріплення процедури створення і діяльності благодійних організацій в країнах ЄС, можна помітити певну схожість із вітчизняним аналогічним регулюванням, проте у різних країнах є і власні особливості. Так, українське законодавство позбавлене вимоги накопичення обов'язкового розміру мінімального капіталу при створенні благодійних організацій, що варто визнати позитивною практикою, яка не обтяжує і не створює перешкод для благодійництва.

Таким чином, проаналізувавши зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання порядку створення та діяльності благодійних організацій, можна зробити висновок, що вітчизняне нормативно-правове регулювання порядку створення та діяльності благодійних організацій в Україні є відносно логічно завершеним, однак все ж таки, з огляду на зарубіжний досвід відповідного регулювання, може підлягати внесенню позитивних та ефективних змін і доповнень. На підставі аналізу положень зарубіжного законодавства, яке регулює порядок створення та діяльності благодійних організацій можна визнати певні позитивні аспекти, запровадження у вітчизняне законодавство яких сприятиме підвищенню ефективності регламентації відповідної сфери відносин: створення

«особливого», «сприятливого» податкового режиму, запровадження системи пільг як для благодійних організацій, так і для осіб, які безпосередньо займаються благодійністю (досвід США), створення законодавчих можливостей для загального доступу до фінансових звітів будь-яких благодійних організацій, для підтвердження гласності благодійних організацій, прозорості їх діяльності (досвід Болгарії, Великобританії, Іспанії, Литви, Польщі, Угорщини та Чехії), закріплення у законодавстві спрощеної процедури припинення благодійних організацій – без складання ліквідаційного балансу тощо, якщо їх активи передано іншим благодійним організаціям після внесення певних записів у державний реєстр (досвід Словаччини), визначення окремого органу, відповідального за проведення контролю щодо дотримання статутних цілей, подання до органу, який прийняв рішення про реєстрацію звіту з розгорнутою інформацією, можливість відкритого доступу до таких звітів (досвід Російської Федерації) [2, с. 146].

Література

1. Кутелева А. Благотворительность в Китае: поиски гармонии / А. Кутелева [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.rusfond.ru/charity/001>.
2. Кожушко О. О. Зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання порядку створення і діяльності благодійних організацій / О. О. Кожушко // Вісник Запорізького національного університету. – 2013. – № 1(І). – С. 140-146.

УДК 341.342.92

Козачок І. Я., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПОЛЬОТІВ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ПРОВІДНИХ СВІТОВИХ АВІАЦІЙНИХ ДЕРЖАВ

Питання які стосуються забезпечення безпеки польотів набули особливої актуальності на початку ХХІ століття. Саме після трагічних подій 11 вересня 2001 року у Сполучених Штатах Америки світова спільна почала приділяти неабияку увагу цивільній авіації та тероризму. У світі існує чимало організацій (ІКАО, Євроконтроль, Flight Safety Foundation – Всесвітній Фонд Безпеки Польотів), які постійно досліджують та аналізують стан безпеки авіації та безпосередньо безпеку польотів.

Ще починаючи з середини ХХ століття у країнах Європи та США існував ряд нормативно-правових актів, які встановлювали правове положення повітряних суден та їх екіпажів, аеродромів, аеропортів,